

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1827.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Τῇ 6 Αὐγούστου.

Προεδρεύοντος τοῦ Κ. Ν. Γενέριου.

Ἐν ταύτῃ τῇ Συνεδριάσει,

Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ Ἀριθ. 661 ἀπικριτικόν ὅτι, ὡς καὶ τὰ πράγματα τοῦ Ναυπλίου φαίνονται ὅτι διευθετήθησαν, τὰ αἷτια ὅμως, τὰ ὅποια ἐπέφερον τὰς προγεγονυίας ἀταξίας καὶ ταραχάς, δὲν ἔλειπον, καὶ διὰ τούτου κρίνει ἀσύμφωνον νὰ εἰσέλθῃ ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ Βουλὴ εἰς τὸ Ναύπλιον, ἀλλὰ νὰ μεταβῇ εἰς τόπον ἡσυχῆ καὶ ἀσφαλείας. Πρὸςκαλεῖ δὲ τὴν Βουλὴν νὰ σκεφθῇ καὶ γνωρίσῃ τὴν ἔσπερον περὶ τούτου. Ἐμμένει εἰς σκέψιν.

Ἀνέφερον ἡ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τοὺς Πληρεξούτους τῶν ναυτικῶν νήσων σταλεῖσα Βουλευτικὴ ἐπιτροπὴ, ὅτι ὠμίλησε μετὰ τῶν Πληρεξουσίων περὶ τῆς ἐπιτάξεως τῶν δασμῶν τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ ἔμειναν σύμφωνοι, ὥστε οἱ μὲν δασμοὶ τῶν νήσων νὰ καταβῶσιν ἀπὸ τὰς κοινότητας, μὲ συμφωνίαν νὰ δύναται ἡ ἐκεῖ ἐπιτροπὴ τῶν ναυτικῶν νήσων νὰ κάμῃ προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν ἀπὸ 10 ἕως 15 τὰ 0/0, ὅπου τὸ κρίνει εὐλογον, συμφώνως μὲ τὴν ἀπεσταλμένην τῆς Διοικήσεως· οἱ δὲ δασμοὶ τῆς Σύρας νὰ συναχθῶσι διὰ τῶν δημογεγόνων, ἐπιστατεύσεως τῆς ἐκεῖ εὐρισκομένης ἐπιτροπῆς τῶν νήσων, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς Διοικήσεως. Εἰς δὲ τὸ σιτάρι νὰ πιστευθῶν ἡ παράβασις εἰς τὸ κοιλόν, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ γεννήματα ὡς καὶ δύο παράβασις.

Ἐνεκρίθη ἡ πρότασις τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἔμεινε νὰ παρῇ περὶ τούτου προδούλευμα εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Τῇ 7 Αὐγούστου.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ,

Ἐπεβλήθη πάλιν περὶ μεταβάσεως καὶ μετὰ ἱκανὴν ἀποφασίσθη νὰ μεταβῶσι καὶ τὰ δύο Διοικητικά Σώματα ἐντεῦθεν· τίπως δὲ τῆς μεταβάσεως ἐνεργῇ ἡ Αἴγινα. Καὶ περὶ τούτου ἐστάλη προδούλευμα τῇ Κυβέρνησιν ὑπὸ Ἀριθ. 32.

Ἀνεγνώσθη ἀναφερὰ ὑπογεγραμμένη ἀπότινας ποιμὶ κατόικους τινῶν χωρίων τῆς Τριπολιτζᾶς καὶ παρὰ τὴν ἡδὴ εἰς Λιγουριὴν καὶ ἄλλα χωρία τῆς ἐ-

παρχίας Ναυπλίου, διὰ τῆς ὁποίας παραπονοῦνται ἐναντίον τῶν ἐνοικιαστῶν ἐκείνων τῶν χωρίων, ὅτι ἐπὶ λόγῳ τοπιάτικων ἀρπάζουν καθημερινῶς τὰ πρόβατά των, καὶ κάμουν καὶ ἄλλας καταχρήσεις πρὸς αὐτοὺς. Ἀναφέρουσι πρὸς τούτοις ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας διέταξε προλαβόντως αὐτοὺς τοὺς ἐνοικιαστὰς νὰ παύσωσι τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ νὰ τοὺς ζητῶσι τοπιάτικων, καὶ δι' ἐλίγον καιρὸν ἡλάφρωθησαν. Τώρα ὅμως ἐξεδόθη ἀπὸ τὴν ἰδίαν Γραμματείαν ἄλλη διαταγὴ ἀναιρετικὴ τῆς πρώτης. Παρακαλοῦσι δὲ τὴν Βουλὴν νὰ ἐαλθῇ εἰς πρᾶξιν ἡ περὶ τῶν τοπιάτικων ἀπόφασις τῆς Γ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

Ἀπεφασίσθη ἡ μὲν ἀναφορὰ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας. Κατὰ συνέπειαν δὲ ταύτης ἐστάλη προδούλευμα εἰς τὴν Ἀντικυβερνητικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ νὰ ἐνεργηθῇ ἡ κατάργησις τῶν τοπιάτικων καὶ νομίμων, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Γ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

Ἐπεβλήθη προσέτι ὅτι, ἐπειδὴ ἡ Διοίκησις μεταβαίνει εἰς Αἴγινα, νὰ ληφθῇ ἡ προσήκουσα φροντίς διὰ νὰ συμπαραληφθῶσι καὶ πάντα τὰ ἔγγραφα τῶν κατὰ καιρὸς Διοικήσεων εὐρισκόμενα εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Βουλευτήριον καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἀπεφασίσθη νὰ γένῃ προδούλευμα πρὸς τὴν Ἀντικυβερνητικὴν Ἐπιτροπὴν νὰ φροντίσῃ νὰ μετακομίσθωσι καὶ ταῦτα τὰ ἔγγραφα ὅπου μεταβαίνει καὶ ἡ Διοίκησις. Ἐστάλη δὲ τὸ προδούλευμα ὑπὸ Ἀριθ. 34.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ,

Ἐπειδὴ εἶναι ἐπείγουσες νὰ ἐπεξεργάζωνται οἱ διάφοροι στρατιωτικὴ καὶ πολιτικὴ λογίσματα καὶ νὰ ἐπικυρῶνται ἐγκρινόμενοι

Διατάττει.

Α'. Νὰ διορθῇ ἐπιτροπὴ, ἥτις νὰ ἐπεξεργάζεσθαι τοὺς αὐτοὺς λογαριασμοὺς κατὰ τὰς δοθησάμενας ὁδηγίας, καὶ νὰ τοὺς ἀεζύνη εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὅπου ἐγκρινόμενοι νὰ ἐπικυρῶνται.

Β'. Οἱ κύριοι Ἰω. Τομαρᾶς, Ἀθανάσιος Τζουζος καὶ Ἰω. Κουζοδόνης, διρίζονται μέλη τῆς αὐτῆς

ἐπιτροπῆς, καὶ γραμματεὺς αὐτῆς ὁ Κ. Μανουὴλ Σαλτέλλης.

Αἱ ἐπὶ τῶν Πολεμικῶν, καὶ τῆς Οἰκονομίας Γραμματεῖαι νὰ ἐνεργήσωσι τὸ παρὸν διάταγμα.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1827.

Ἡ Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ
Γεώργιος Μαυρομιχάλης.

Ἰω. Μ. Μιλαήτης.

Ἰωαννύλης Νάκος.

ἐπὶ τῶν Πολεμικῶν Ὁ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας
Γραμ. τῆς Ἐπικρατείας Γραμ. τῆς Ἐπικρατείας

Α. Βλαχόπουλος. Γ. Μαυρομμάτης.

ὁδηγίαι, καθ' αἷς ἡ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν, καὶ πολιτικῶν λογαριασμῶν

ἐπιτροπὴ δέλει ἐπεξεργάζεται.

Α'. Θέλει ἐπεξεργάζεται τοὺς στρατιωτικούς καὶ πολιτικούς λογαριασμούς κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν καὶ τοὺς κανόνας τῶν προτέρων περιόδων, καὶ κατὰ τὰ πρακτικὰ τῆς Ἐθνικῆς Γ' Συνελεύσεως, ἀντίγραφα τῶν ὁποίων δέλουσι δοθῇ πρὸς αὐτήν.

Β'. Θέλει ὁδηγεῖται ἀπὸ τὰ προηγούμενα, ὅσα εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Πολεμικῶν εὐρίσκονται διὰ τοὺς στρατιωτικούς λογαριασμούς· διὰ δὲ τοὺς πολιτικούς, ἀπὸ τὰ εἰς τὰς λοιπὰς Γραμματείας, ὅσα σώζονται εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν λογαριασμῶν λογιστικὴν ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὸ ἐθνικὸν χαρτοφυλάκιον.

Γ'. Ὅπου δὲν δύναται νὰ φυλάξῃ τὴν συνήθη τάξιν καὶ τοὺς κανόνας, δέλει ὁδηγεῖται παρὰ τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος καὶ τῆς φρονήσεώς της, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπιτελεῖται ἡ Κυβέρνησις, ζητοῦσα τὴν γνώμην τῆς Κυβερνήσεως πρὸ τῆς ἀποφάσεώς της.

Δ'. Ἀπαγορεύεται εἰς αὐτήν, ὅσον καὶ εἰς τὸν γραμματέα αὐτῆς νὰ ἐπικυροῖ λογαριασμὸν ἀναπώδεικτον, χωρὶς πρότερον νὰ λαμβάνῃ καθαρὰς πληροφορίας· τουναντίον δὲ ὑπόκειται εἰς ἔγκλημα.

Ε'. Τὰς ἐπεξεργασίας της δέλει τὰς διευθύνει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐκθέτουσα αὐτὰς μὲ σαφήνειαν.

ΣΤ'. Αἱ ἐργασίαι αὐτῆς δέλουσι ὑπογράφεσθαι παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς, καὶ προσυπογράφεσθαι παρὰ τοῦ γραμματέως αὐτῆς, αἱ ὅποιαι νὰ διευθύνωνται πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, παρὰ τῆς ὁποίας νὰ ἐπικυρῶνται αἱ νόμιμοι.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1827.

Ἡ Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ
Γεώργιος Μαυρομιχάλης.

Ἰω. Μ. Μιλαήτης.

Ἰωαννύλης Νάκος.

Ὁ ἐπὶ τῶν Πολεμικῶν Ὁ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας
Γραμ. τῆς Ἐπικρατείας Γραμ. τῆς Ἐπικρατείας

Α. Βλαχόπουλος.

Γεώργιος Μαυρομμάτης.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ
Διακηρύττει.

Ἐπειδὴ ἡ πολεμικὴ θέσις τῶν πραγμάτων τῆς Πα-

τρίδος, καὶ ἰδιαίτερος ἡ θέσις τῶν πραγμάτων τῆς νήσου Χίου, ἀπαιτοῦν τὸν διὰ θαλάσσης ἀποκλεισμόν τῆς νήσου ταύτης, ἡ Κυβέρνησις κηρύττει τὸν ἀποκλεισμόν τοῦ λιμένος καὶ τοῦ φρουρίου καὶ ὅλων τῶν μερῶν τῆς νήσου ταύτης τῶν κατακρατούμενων παρὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἐξαπέστειλε δὲ ἤδη, καὶ ἐξαποστέλλει ἐκεῖ τὴν ἀπαιτούμενην Ναυτικὴν Δύναμιν ἔχουσαν κατὰ τὴν τάξιν καὶ τοὺς νόμους ὅλα τὰ κατὰ τῆς λαθρεμπορίας τοῦ πολέμου δίκαια.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1827.

Ἡ Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ
Γεώργιος Μαυρομιχάλης.

Ἰω. Μ. Μιλαήτης.

Ἰωαννύλης Νάκος.

Ὁ προσωρινῶς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν
Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας

Γ. Γλαράκης.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ,
Δυνάμει τοῦ ἑκατοστοῦ εἰκοστοῦ ἑκτοῦ παραγράφου
τοῦ Πολιτικοῦ Συντάγματος

Διατάττει.

Ὁ κύριος Παναγιωτάκης Νικολάου Λοιδωρίκης διὰ τὰ προτερήματα καὶ τὴν ἀξιοτήτά του διορίζεται Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας, ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας, ἀντὶ τοῦ προδιορισθέντος κυρίου Γεωργίου Μαυρομμάτη, ἐκτελῶν ὅλα τὰ καθήκοντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, καὶ ἀπολαύων τὰς τιμὰς καὶ τὰ δίκαια προσήκοντα εἰς τὸν χαρακτῆρα τούτου.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 4 Ὀκτωβρίου 1827.

Ἡ Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Μαυρομιχάλης.

Ἰω. Μ. Μιλαήτης.

Ἰωαννύλης Νάκος.

Ἐγκύκλιος

Αριθ. 724. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας
Πρὸς ἅπαντας τοὺς πλοιάρχους Ἕλληνας εὐρισκο-
μένους εἰς καταδρομὴν [ἐξαιρουμένων τῶν εἰς τοὺς
ἀποκλεισμούς διαρισμένων].

Ἐπειδὴ αἱ περιστάσεις ἀπαιτοῦσι τὴν παῦσιν τῆς καταδρομῆς, ἡ Κυβέρνησις ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ παύσῃ τὴν καταδρομὴν.

Διὰ τοῦτο κατ' ἐπιταγὴν τῆς Κυβερνήσεως διατάττεσθε, ἅμα λάβετε τὴν παροῦσαν, νὰ ἐπιστρέψετε παρὺς εἰς τὰ ἴδια, χωρὶς νὰ ἐγείξετε καλὸν πλεῖον ὑπὸ σημαίαν φιλικὴν καὶ οὐδετέραν.

Ἐν Αἰγίνῃ, 3 Ὀκτωβρίου 1827.

Ὁ προσωρινῶς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν
Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας Γ. Γλαράκης.

Ἐξ Αἰγίνης, 5 Ὀκτωβρίου.

Εἴκοσι πλεῖα ἐκ τοῦ εἰς Π. Πάτρως καταχθέντος Αἰγυπτιακοῦ στόλου λέγεται ὅτι προχθὲς καὶ ἤδη σέπλευσαν εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἐκ δὲ τῆς

τῶ κόλπῳ εὐερίσκόμενης ἡμετέρας ναυτικῆς μοίρας τὸ μὲν ἰκίον ὁ Σωτὴς μετὰ δύο κανονοφόρων ἐξέπλευσε πρὸς ἡμερῶν, τὸ δὲ ἀπμοκίνητον ἡ Καρτερία ἔμεινε καὶ ἐνρίπεται εἰσέτι ἐντὸς αὐτοῦ. Ἡ εἰδησεὶς ὁμῶς ἀδέσβαιος.

Τὰ δὲ Αἰγυπτιακὰ στρατεύματα, διασκορπισθέντα εἰς Καλαμάταν καὶ ἄλλα μέρη τῆς Μεσσηνίας, καίουν καὶ κόπτον τὰ καρποφόρα δένδρα. Τοῦτο δὲ ἐμποροῦμεν νὰ τὸ ἀποδώσωμεν εἰμὴ εἰς τὴν φυσικὴν κακοήθειαν καὶ ἀγρευτήρια τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν, ὅστις βλέπων τὴν ἀπαρτειγμάτιστον καρτερίαν τῶν κατοίκων, καὶ ἀπεβαλὼν ἅσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ ὑποχειρώσῃ διὰ τῆς δολιότητος κανὲν μέρος τῆς Πελοποννήσου, ἐκδικεῖται κατ' αὐτῶν διὰ τῆς βαρβάρου ταύτης πράξεως, ἥτις εἶναι ἰδία μότων ἀπολιτεύτων καὶ ἀκοινωνήτων γενῶν. Ἀλλ' οἱ Ἕλληες ἄραντες τὰ ὅπλα κατέβαλον καὶ τὴν ζωὴν τῶν αὐτῶν εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐπιζησόντων καὶ τῶν ἀπογόνων τῶν, πολλῶ δὲ μᾶλλον τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰς εὐφάρτους κτήσεις τῶν.

— Ἀπὸ ἀνθρώπους ἐλθόντας ἐκ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος μαθαίνομεν ὅτι μετὰ Ναυπάκτου καὶ Μεσολογγίου συνεκροτήθη μάχη μετὰ τῶν ἡμετέρων καί τινος στρατιωτικοῦ Τουρκικοῦ σώματος, τὸ ὅποιον διέβαινεν ἐκ Ναυπάκτου πρὸς Μεσολόγγιον. Ἐφονεύθησαν δὲ ἐκ τῶν ἐχθρῶν περὶ τοὺς ἑκατὸν καὶ πολλοὶ ἐξωγρήθησαν. Μετὰ τὴν μάχην ταύτην οἱ ἡμέτεροι μετέβησαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Κραβθάρων, ὅπου ἐφωδιάσθησαν ἀπὸ ζωοτροφίας, καὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ προσβάλουν καὶ πάλιν τοὺς ἐχθρούς, οἵτινες δὲν ὁλμοῦν ν' ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὰ φρούρια. — Καὶ ἀπὸ γράμματα καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους ἐλθόντας κατ' αὐτὰς ἐκ Περαιχώρας ἀναγγέλλεται ὡς βέβαιον ὅτι οἱ ἐν Δοβρένῃ τῆς Βοιωτίας εὐερίσκομενοι ἐχθροὶ διασκορπισθέντες ἀνεχώρησαν εἰς τὰ ἴδια.

Ἰδοὺ καὶ τώρα ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον γίνεται πάντοτε. Κατ' ἔτος ἔχει χρέος νὰ στέλλῃ μίαν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ὁ Σουλτάνος, καὶ κατ' ἔτος οἱ Ἕλληνες προὔπαντοῦν τὰ Τουρκικὰ στρατεύματα εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὁ ἐπταετὴς πόλεμος μετέλλαξεν εἰς ἐρήμους. Οἱ Τούρκοι πλημμυροῦν κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς κάμπους τῆς Ρούμελης, ὅθεν, ἀφ' οὗ ὁ πόλεμος, ἡ ἀταξία, ἡ ἐπιδημία καὶ ἡ τῶν ἀναγκαίων ἐλλείψις τοὺς παράλυσῃ, διασκορπίζονται καὶ μόλις τὸ ἥμισυ μέρος αὐτῶν σῴζεται εἰς τὰ ἴδια καὶ ἰδοὺ πάλιν ἡ στερεὰ Ἑλλὰς εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἑλλήνων. Ἀπὸ ἐπτα δὲ τοιαύτας ἀλληλοδιαδόχους ἐκστρατείας τί ἐδυνήθη νὰ κερδίῃ ἡ Πόρτα μὲ τὰς ἀναριθμήτους θυσίας τῆς; μίαν μόνον μὲνδραν εἰς τὴν Δυτικὴν καὶ ἓνα μόνον λόφον εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα.

Κύριε Συντάκτα τῆς Γ. Ἐφημερίδος.

Εἶδον εἰς τὸ 61 φύλλον τὸν Κ. Μαυρονικόλα, καταπτόμενον τῆς διακηρύξεως τοῦ Γεν. ἀρχηγοῦ τῶν στρατευμάτων τῆς Πελοποννήσου, καὶ προσπαθοῦντα διὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου νὰ ὠφελήσῃ τὴν πατρίδα τοῦλάχιστον μὲ τὴν μάλιστα τοῦ γελοίου, ἐν ᾧ δύναται ἴσως νὰ πράξῃ ἄλλο τίποτε καλῆτερον. Ὅλον ὅτι δὲν γνωρίζω τὸν ἄνδρα, τὸν παρακαλῶ νὰ

μὲ ὑποφέρῃ, ἂν ἔλαβον τὴν ἐλευθερίαν νὰ προσφέρῃ καὶ ἐγὼ τὸ ὀφειλόμενον σέβας εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην.

« Ἡθέλησεν ὁ Γεν. ἀρχηγὸς νὰ μᾶς χαροποιήσῃ, [λέγει ὁ Μαυρονικόλας] καὶ τλπ. »

Ἀν ὁ Γεν. ἀρχηγὸς ἠθέλησε νὰ κοινοποιήσῃ τὴν συνθήκην τῶν 6. Ἰουλίου πρὸς τοὺς Πελοποννησίους, δὲν ἐπρόσβαλε τὰ δίκαια τῆς Κυβερνήσεώς μας. Ἐκαμε καὶ αὐτὸς τὸ χρέος του, ὡς Γεν. ἀρχηγός, διὰ νὰ παρηγορήσῃ τοὺς ἀνδρείους συστρατιῶτας του, τοὺς ἐναρέτους συμπολίτας του, καὶ ἐπανέλαβεν ὅτι εἶπε καὶ ἡ Κυβέρνησίς μας. Ἀλλ' ἔβλαψε τάχα διὰ τοῦτο τὴν πατρίδα; ἔπραξε τάχα ἐγκλημα καθοσιώσεως; ἐνεθάρρυνε τάχα τοὺς Τούρκους νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς στρατείας των διὰ νὰ μᾶς ὑποτάξουν, προσιμιάσας ἀπὸ τὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος συνθήκην τῶν εὐεργετῶν μας; ἂς κρίνῃ τὸ δημόσιον περὶ τούτου.

« Ἡθέλησεν ὁ Γεν. ἀρχηγὸς νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἐνωσιν καὶ τλπ. »

Πότε δὲν ἠθέλησεν ὁ Γεν. ἀρχηγὸς τὴν ἐνωσιν καὶ τὴν ὁμόνοιαν; πότε δὲν ἐσύστησε τὴν καλὴν διαγωγὴν εἰς τοὺς Πελοποννησίους μὲ τὸ παράδειγμά του; ἀλλ' εἶναι τάχ' ἀνυμάρτητος; ὅχι· ἡ ἱστορία θέλει περιγράψῃ καὶ τὰ καλὰ του καὶ τὰ κακά του ἔργα μὲ ἀπάθειαν· πλὴν, ἂν ἦτο κακὸς, δὲν ἦτο καὶ ἀγαπητὸς ἀπὸ τοὺς Πελοποννησίους. Εἶναι δὲ πασιδηλὸν ὅτι ἡ δύναμις του δὲν δεμελιῖται παρὰ εἰς τὴν ἀγάπην τῶν συμπολιτῶν του· ἂν λοιπὸν κάμνῃ κατάχρησιν τῆς δυνάμεώς των, διατί τὸν ἀγαποῦν οἱ συμπολίται μας; διατί δὲν τὸν ἀφαιροῦσι τὴν δυνάμιν των; τάχα τὸν φοβοῦνται; ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐμίσθωσεν οὔτε μισθώνει ποτὲ ξενικὰ στρατεύματα· μόνον οἱ Πελοποννήσιοι τὸν ἐσυνώδευσαν εἰς τὴν ἐπανάστασίν μας, ὅχι ποτὲ ὡς μισθωτοὶ, ἀλλ' ὡς συστρατιῶται· καὶ οἱ Πελοποννήσιοι ἐδύναντο καὶ δύνανται πάντοτε νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν, καθὼς τὸν ἐγκατέλειπον, ὅτε ἠθέλησαν νὰ τὸν διδάξουν νὰ ἐκλέγῃ καλῆτερα τοὺς φίλους του· ἐδύναντο νὰ τὸν καταστήσουν δι' ὅλου ἀδύνατον νὰ βλάβῃ τοὺς ἀδελφούς μας· πλὴν δὲν θέλουν νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν· τὸν ἀγαποῦν ὡς πατέρα των· συμπάσχουν μὲ αὐτὸν ἕνεκα τῶν κοινῶν δυστυχημάτων· συμπαρηγοροῦνται μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς γλυκυτάτης ἐλευθερίας, καὶ πολεμοῦσι τοὺς Τούρκους μὲ ὅλην τὴν εὐθαρσίαν, ὀδηγούμενοι ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοὺς περὶ αὐτὸν ἀρχηγούς· ἄρα δὲν εἶναι κακὸς πολίτης ὁ Γεν. ἀρχηγός· ἀλλὰ μήπως εἶναι κακὸς ὁ Μαυρονικόλας; ἀπαγε· εἶναι μάλιστα καλὸς, ὁμῶς δὲν ἔμαθε νὰ λέγῃ καλῶς, μ' ὅλον ὅτι δὲν φαίνεται ἀπειρος παιδείας· καὶ κάμνει ἄδικον, καλὸς ὢν, νὰ μὴ θέλῃ νὰ λέγῃ κακῶς διὰ τοὺς αὐτουργούς των ἐμφυλίων ταραχῶν, τῶν διχονοιῶν, τῶν ἀδικιῶν καὶ τῶν συμφορῶν τοῦ ἔθνους, ἐν ᾧ τοὺς γνωρίζῃ κάλλιστα· ἐλπίζεται μ' ὅλον τοῦτο νὰ μεταχειρισθῇ καλῆτερα τὴν παιδείαν του ἄλλοτε.

« Ἰδοὺ μὲ τρεῖς κονδυλίας μελάνης ὁ Γεν. ἀρχηγός κτλ. »

Εἰς τὴν Βοστίτζαν, εἰς τὰ Νεζερά, καὶ εἰς τὰ Δερβένια δὲν ὑπάρχουν στρατώματα. Ἰδοὺ εἰς πέντε

λόγια ὁ καλὸς μας Μαυρονικόλας ἀπέδειξεν, ὅτι τὰ κατὰ Πελοπόννησον στρατόπεδα δὲν ὑπάρχουν. Δὲν ἐλπίζομεν νὰ μᾶς ἀπατᾷ, διότι δὲν εἶναι κακὸς πολίτης, ὡς εἰπομεν· τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἀπατᾷται, ὅθεν συμπεραίνουμεν ὅτι δὲν εὐρίσκεται ἔτι πᾶσι εἰς τὴν Πελοπόννησον (καὶ εἶναι ἀπορροὴ νὰ μὴ λέγῃ καὶ κατὰ τοῦτο τὴν ἀλήθειαν, ἐν ᾧ τὴν διακηρύττει τρανῶς ὡς καὶ δι' αὐτῶν τοῦ ὀνόματός του), μάλιστα συμπεραίνουμεν ὅτι ἀποστρέφεται τὸν πόλεμον καὶ τὴν αἰματωσίαν, διὰ τοῦτο κατέφυγε πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἀθήναν, ὅπου εὔρε· καὶ ἄλλους φιλησύχους ἄνδρας, οἱ ὅποιοι δι' ὑπερβολὴν φιλανθρωπίας φεύγουν ἀπὸ τὸν πόλεμον, δὲν ἀγαποῦν αἵματα, καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον δὲν πιστεύουν ὅτι ὁ Πλαπούτας, ὁ Μελετόπουλος, ὁ Πετιμεζᾶς καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς εἰς βοστίτζαν, καὶ ὁ Νικητᾶς εἰς τὰ Δερβένια θανατώνουν Τούρκους· ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι, μὴ ᾧν εἰς τὴν Πελοπόννησον ὁ Μαυρονικόλας, καὶ ἀπατῶμενος ἀπὸ τοὺς φιλανθρώπους φίλους του, ἀπατᾷ τὸ δημόσιον καὶ διακηρύττει ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι δὲν πολεμοῦν· πλὴν τὸ δημόσιον δὲν ἀπατᾶται, πιστεύει ὅσα καὶ βλέπει· ἡ δὲ ἱστορία δὲν χαρίζεται· ἤδη γράφει τοὺς κατὰ Πελοπόννησον πολέμους· ἤδη παραδίδει εἰς ὀνειδὸς αἰῶνι τῆς ἰδιοτελείας, τῆς ῥαδιουργίας τὰ κακὰ καὶ τῶν σταφιδῶν τὰς πικρίας. Αὕτη δ' ἀνταμείψει καὶ τὸν Γεν. ἀρχηγὸν ἐπαξίως· φοβοῦμαι ὅμως καὶ δὲν θέλει γράφει μῆτε γὰρ διὰ τὸν Μαυρονικόλα μας, εὐχόμενος ἀπὸ καρδίας νὰ γράφῃ, καὶ νὰ γράφῃ καλὸν καὶ δι' αὐτὸν καὶ δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνας, ὅσοι ἐμποροῦν νὰ γένωνται τῆς ἱστορίας ἀντικείμενον.

«Ὁ ἀπάτη τοῦ ἐχθροῦ τάχα ἴσχυσε καὶ τλπ.»

Τὴν ἀλήθειαν λέγει ὁ Μαυρονικόλας! Οἱ περὶ τὰς Πάτρας ἀδελφοί μας δὲν ἠπατήθησαν ἀπὸ τὸν Ἰμπραήμην, ἀλλὰ τὸν ἠπατήσαν καὶ εἶναι μ' ὅλον τοῦτο ἀληθές· ὅτι τὸν ἠπατήσαν ἀπατηθέντες· πλὴν πόθεν, πῶς, καὶ διατί; δὲν ἐξηγεῖται καθαρῶς ὁ Μαυρονικόλας· ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν εἰς τὸν χρόνον νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ, καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν νὰ τὸ σαφηνίσῃ, καὶ ἄς ὁμολογήσωμεν ὅτι, ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴν τῶν Πελοποννησίων, ἰσότης εἶναι αἰσχρὸν καὶ τὸ ἀπατᾶσθαι καὶ τὸ ἀπατᾶν. Ἀλλὰ διατί τάχα κινδυνεύει ὁ Μαυρονικόλας, ἀνδραγαθήσῃ τὸν Γεν. ἀρχηγόν; διότι λέγει τὴν ἀλήθειαν; ἄς εἰπῇ καὶ καμμίαν φορὰν τὴν ἀλήθειαν γράζων ὅτι ἡ ἀλήθεια δὲν ἐβλαψέ ποτε τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἄς μὴ φοβῇ τὸν Γεν. ἀρχηγόν, ἐπειδὴ εἶναι ἤδη πεπεισμένος ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς δὲν ἔχει τὴν καρδίαν τοῦ Θερσίτου, καὶ ὅτι, ὅποιοι δὲν ἐδολοφόνησεν οὔτε ἐπεδουλεύθη ποτὲ κανένα συμπολίτην, ἀλλὰ πάντοτε ἐμπόδιζε τοιαῦτα στυγερά ἐγκλήματα, δὲν εἶναι ἰσότης νὰ βλάψῃ καὶ τὸν Μαυρονικόλαν, λέγοντα μάλιστα τὴν ἀλήθειαν.

«Διότι γνωρίζω ὅτι ὁ Δαμαλᾶς, τὸ Ναύπλιον καὶ τὰ λπ.»

Ἀπὸ τὰ πρακτικὰ τῆς Ἐθν. Γ' Συνελεύσεως ἐμπεδὶ νὰ γνησθῇ τὸ δημόσιον, ἀν' ὃ Γεν. ἀρχηγός

εἶναι κακὸς πολίτης. Κατηγορεῖται ἀπὸ τὸν Μαυρονικόλαν διότι ἦτον εἰς τὸν Δαμαλᾶ; ἐκατηγορήθη καὶ πύρρως διότι ἀπῆλθεν εἰς Ἑρμιόνην, καὶ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ συγκροτηθῇ ἡ Συνέλευσις· ἀλλὰ πῶς ἐβλάψεν τὴν ὀλιγαρχίαν καὶ ἴσως ἔχει ἄδικον, διότι ἐβλάψεν ἐν ταῦτῳ καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ Μαυρονικόλα καὶ ἐπομένως ἐβλάψεν τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος, καθότι ἡ πατρίς δὲν σύγκειται ἀπὸ ἄλλους πολίτας, κατὰ τὸ φρόνημα τοῦ Μαυρονικόλα, εἰμὴ ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ὀλίγους φίλους του· ἄρα ὁ Γεν. ἀρχηγός εἶναι κακὸς πολίτης. Ἀλλὰ διατί κατηγορεῖται ἀν' ἀπῆλθεν ἔπειτα εἰς τὸ Ναύπλιον; ἴσως διότι ἐμελλε νὰ τὸ ἐπεδουλεύθῃ, καθὼς τὸ ἐπεδουλεύθη καὶ κατὰ τὰ 1823, ὅτε ἤθελε νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὸν Σουλτάνον διὰ εἴκοσι μυλλιούνια γρόσια· ἄρα εἶναι κακὸς πολίτης. Ἀμὴ διατί κατηγορεῖται ἀν' ἀπῆλθεν εἰς τὴν Κόρινθον καὶ τέλος πάντων εἰς τὸν Φωινῆ; διότι ἐματαιώσῃ τὰ σχέδια τῆς ὀλιγαρχίας αἱ; καὶ ὑποφέρεται πλέον; ἔχει δίκαιον ὁ Μαυρονικόλας.

«Διότι εἶδε πῶς εἰς τὸ Θέρος καὶ τὰ λπ.»

Τὴν ἀλήθειαν ὁμολεῖ ὁ Μαυρονικόλας! Ἀν' ἦτον αὐτὸς Γεν. ἀρχηγός ἤθελε καταστρέφει εὐθὺς μὲ τὸ κονδύλι τοῦ τὸν ἐχθρὸν, καὶ ἤθελε λυτρώσει τὰς ἰδιοκτησίας μας, ἐπειδὴ ἤθελε συστήσει στρατόπεδον ἀπὸ ἀγγέλους, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκην τροφῶν καὶ πολεμοφοδίων, ἢ ἀπὸ Σωκράτους καὶ Ἀριστείδας, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκην νὰ τοὺς διδάξῃ τὸ, ὃ σὺ μισεῖς· ἐτέρῳ μὴ ποιήσῃς κατὰ δυστυχίαν ὅμως τὸ στρατόπεδον τοῦ Γεν. ἀρχηγοῦ ἐσύγκειτο ἀπὸ ἀνθρώπους, καὶ ἀνθρώπους τοιαύτους, οἱ ὅποιοι δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀποφύγουν ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς ἰδίους ἐκείνους νικητὰς τοῦ Κεχαγιά καὶ τοῦ Δράμαλη ἀπὸ τοὺς ἰδίους ἐκείνους στρατιώτας, οἱ ὅποιοι κατὰ τὰς 26 καὶ 27 τοῦ τελευταίου Αὐγούστου ἔστειλαν εἰς τὸν ἄδην 1200 φανεῖς, δημίους τῆς ἀνθρωπότητος· καὶ οἱ ὅποιοι, ἀν' ἔκαμαν ἀρχῆθεν καὶ καταχρήσεις τινὰς ὡς στρατιῶται, πλὴν δὲν ἐπαυσαν τοῦ νὰ εἶναι πρόμαχοι τῆς ἐλευθερίας, καὶ νὰ ὑπερασπίζονται τοὺς συμπολίτας μας.

«Διότι γνωρίζω πῶς εἰ διώκεται τοῦ λαοῦ καὶ τὰ λπ. λπ.»

Βέβαια, κύριε Μαυρονικόλα, εἰ διώκεται τοῦ λαοῦ ζητοῦν νὰ γένωνται βιαίως πολεμικοὶ ἀρχηγοὶ τοῦ λαοῦ· διατί δὲν σαφηνίζεις πῶς εἶναι αὐτοί; ἡμεῖς τοὺς γνωρίζομεν! εἶναι ἐκεῖνοι ὅπου ἔμαθον εἰς τὸ σχολεῖν τοῦ δεσποτισμοῦ νὰ πωλοῦν τὴν δικαιοσύνην, νὰ ἐπιβάλλουν φόρους, καὶ τὰ λπ. καὶ τὰ λπ. ἐκεῖνοι ὅπου ἦσαν διασμένοι νὰ καταφιλῶν τὰ ἴχνη αὐτοῦ τοῦ ἀναισθήτου Τούρκου· καὶ ὅχι ἐκεῖνοι ὅπου ἐσκόνοναν Τούρκους, καὶ δὲν ἦσαν ἀγαγκασμένοι νὰ κυλῶνται εἰς τὰ ἐγκλήματα διὰ νὰ μαρτέσουν νὰ ζήσουν.

Κύριε Συντάκτα, παρακαλεῖσαι νὰ καταχωρήσῃς χάριν δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας εἰς τὴν ἐφημερίδα καὶ ταύτην τὴν πρὸς τὸν Κ. Μαυρονικόλαν ἀποκρίσιν.

Ἀπὸ Φούρσαλα, 28 Σεπτ. 1827. Ἀναγνώστης Λιουμης.